

Bors Gábor

Az új örökmozgó

1

A hajnal csendjébe egy rövid zizzenés hasított, olyan, mint amikor egy óvatlan szúnyog belerepül az elektromos csapdába, a másodperc tört részéig felfénylik, majd élettelenül aláhull.

Dravo Nork összerendezte gondosan megkomponált álmában, és kinyitotta a szemét. Egy pillanatra megriadt, mert az álom és ébrenlét határához hosszú évek óta szorosan kötődő lágy, egészen halkán induló és lassan egyre erőteljesebbé váló relaxációs zenét nem hallotta. Néhány pillanattal később teljesen felébredt, és óvatosan, a feje megmozdítása nélkül felnézett a mennyezetre, ahová hálószobájának egyik apró, de annál hasznosabb szerkezete hipnotikus kék fényel felvetítette a pontos időt. A harminc centiméteres számok 5 óra 47 percet mutattak, azaz tizenhárom perccel ébredt korábban a megszokottnál – ez a különbség nagyobb volt, mint amennyit ébredése az elmúlt egy év során összesítve ingadozott. Fel kell hívnia az orvosát, doktor Emily Grace-t valamikor a nap folyamán.

Rövid elmélkedés után Dravo Nork úgy döntött, hogy a visszaalvás fárasztó műveletébe nem fog bele tizenhárom perc kedvéért, inkább ennyivel meghosszabbítja a napot. Az ágyban tétlenül fekvés elképzelhetetlen volt, ezért elkezdte a minden reggelét megke-

serítő rítust, amelynek során 196 cm hosszúságú és 117 kg nettó tömegű testét újra és újra visszatornássa az életbe. Először lábujjait mozgatta meg óvatosan, előre és hátra, majd körbe-körbe. Egy perc után kezének hosszabb, nagyobb tömegű ujjai is bekapcsolódtak a gyakorlatba, amelyet aztán további hosszú percekig folytatott, mielőtt a csuklók és a bokák is mozgásba lendültek volna. A megmozgatott izmok és testrészek száma egyre növekedett, és alig tizenöt perc elteltével Dravo Nork a fejét is megmozdította. Itt egy kicsit elsiethette a gyakorlatot, mert nyakizmai a szokásos legyőzhető nehézség helyett üvöltöttek a fájdalomtól, de a harmadik mozdulatsorra már jobban reagáltak, és így szépen lassan a férfi egész teste részese lett a furcsa, de orvosilag roppantul hatékony mozgássorozatnak.

Majdnem harminc percig tartott, amíg Dravo Nork felült, és lábait az ágyról a padlóra helyezte. Túl volt a nap legnehezebb szakaszán – a felkelés során izmai már bemelegedtek annyira, hogy a spontán mozgásokat megfelelően, sérülés veszélye nélkül végezhesék, de a hosszú órákig egy helyben fekvést igénylő alvás utáni első fél óra a koncentrációról és a félelelmről szólt. A férfi felállt az ágy széléről, és körbesétált a lakosztálynyi méretű, de lényegesen egyszerűbb berendezésű szobában, majd felnézett a mennyezetre. 6:19. Egy kis időt a felkelési rutin gyorsabb végrehajtásával is nyert, ezért a pontban 6:35-kor érkező reggeli étkezésig még több mint negyed óra szabadon felhasználható ideje keletkezett. Dravo Nork nagyon megbecsülte az ilyen kis nyereségeket – törékeny testének naponta tíz

óra kondicionált alvásra volt szüksége, és további közel három órát fordított arra, hogy izmait, csontozatát, keringését és a többi bonyolult belső szervrendszert megfelelő kondícióban tartsa. Ilyen feladat volt a felkelelési rutin is. Bár naponta tizenegy óra idő, amit az ember az „élésre” fordíthat, nem tűnik soknak, Dravo Nork mégis mélyen egyetértett azzal, amit jelen életformájának megkezdésekor akkori orvosa mondott neki: a huszonnégyből tizenegy étellel töltött óra összehasonlíthatatlanul több, mint ha az ember napi huszonnégy órában halott.

A férfi rövid úton eldöntötte a szabadon eltölthető tizenhat perc sorsát: ma reggel felvétel helyett élőben nézi meg a reggeli hírműsort a Sensa-O-TV-n. Halk, kimért hangon utasítást adott a térhatású készülék bekapcsolására, és bemondta a csatorna nevét.

‘... és ezzel semmissé teszi hosszú évszázadok fizikai eredményeit,’ üvöltötte a mikrofonba egy csiricsárré öltözötű fiatal bemondó, és mondandóját alátámasztandó lelkesen kalimpált a karjaival, miközben körbeugrándozta az adás nézőit.

‘Ez volt tehát rövid bemutatónk az évszázad, de talán az egész évezred legfalrengetőbb találmányáról, az új örökmozgóról, más néven Perpetuum Mobile Novaról. Most pedig következék az első, az egyetlen, a kizárólagos interjú nem mással, mint magával a feltalálóval! Hölgyeim és uraim, professzor Graham Sohl!’

Egy idős férfi botladozott be zavart tekintettel a díszletek közé. Dravo Nork lassan sétálgatott a szobában, ösztönösen kikerülve az ügyetlenkedő professzort, és érdeklődve várta a folytatást.

Alig tíz kilométerrel távolabb ugyanez a csatorna volt látható egy kicsi, komfortos szoba síkképernyős TV-készülékén – a szoba tulajdonosa szívből gyűlölte a Sensa-O-t. Dravo Nork bizalmas tanácsadója szintén reggel hat órakor ébredt, viszont ő rutinszerűen a televízió híreivel kezdte a napot. Az örökmozgóról szóló műsort szájtátva nézte végig, majd az interjú harmadik percében, amikor elhangzott a „mozgási energiává alakítható” kifejezés, rémült kiáltással felugrott, és a TV lekapcsolása nélkül ordítózni kezdett kis kommunikációs készülékével, miszerint „piros fokozatú riadó lépett érvénybe”, és a Holistate Olaj minden második szintű vezetője, valamint Dravo Nork elnök legkésőbb egy órán belül jelenjen meg a székház elnöki tárgyalójában.

‘Üdvözlöm az egybegyűlteket, és köszönöm, hogy mindannyian pontosan érkeztek,’ nyitotta meg a rendkívüli ülést Dravo Nork 7 óra 20 perckor.

‘Jó reggelt, elnök úr, jó reggelt, Dravo,’ hangzott az egybegyűlteket egyhangú, kissé álmos mormogása, akik közül senki nem szokott olyan korán kelni, mint a Holistate Olaj feje. A vezetőség hölgytagjai csak diszkrétén voltak nyúzottak ügyes sminkjeik alatt, az urak